

11. navadna nedelja
Pirniče, 18. junij 2017
»Smo res izvoljeni rod?«

Dragi bratje in sestre!

Božja beseda današnje, 11. nedelje med letom, je ušla na pojma izvolitve in poslanstva. O tem govor, kako Bog določeno skupino ljudi izbere izmed vseh ostalih, da drugim ljudem z besedo in življenjem spregovorijo o Njem. V evangeliju vidimo Jezusa, kako okrog sebe zbere skupino najzvestejših sodelavcev, apostolov, ter jih pošlje v svet oznanjat, da se je približalo Nebeško kraljestvo. Da se je Bog sam sklonil k ljudem in jim ponudil roko pomoči. *»Bolnike ozdravljajte, mrtve obujajte, gobave očiščujte, hudobne duhove izganjajte«*. Vsega tega, kar Jezus naroča svojim učencem, človek sam iz svoje moči, ni sposoben izvrševati. Ozdravljati, obujati mrtve in izganjati hude duhove je mogoče le z Božjim posegom. Ne človek, Bog počne take stvari: ljudje smo le orodja v njegovih rokah. In s tem namenom smo poslani v svet. Da se po naših besedah in delih, ki jih po nas izvršuje Bog, ljudje zavedo, da je Bog še kako prisoten med nami in da mu ni vseeno za svoje ljudstvo.

Pred Kristusom je bila ta vloga zaupana Izraelcem. V prvem berilu smo videli, kako je Bog za svoje predstavnike v svetu izbral Izraelsko ljudstvo: *»Če boste poslušali moj glas in izpolnjevali mojo zavezo, mi boste posebna lastnina izmed vseh ljudstev ... Vi mi boste kraljestvo duhovnikov in svet narod.«* Ali povedano z drugimi besedami: *»Ljudje, ki vas bodo opazovali, bodo spoznali kakšen je Bog. Če boste izpolnjevali moje zapovedi in živeli skladno z moji voljo, boste blagoslovljeni, srečni. Če boste moje zapovedi zavrgli, bom tudi jaz zavrgel vas in ljudje bodo po vas spoznali, kaj je prav in kaj ne.«* Vsa Izraelska zgodovina je nekakšna podaljšana učna ura, lekcija za druge narode po svetu, da spoznajo, kaj je prav in kaj ne; da spoznajo, kakšen je Bog in kakšne zakone je postavil za temelje življenja.

Bog se ljudem daje spoznavati po svojih izvoljenih, po tistih, katerih besede in življenje govorijo o tem, kakšen je Bog in kaj od nas pričakuje. Če so bili v času stare zaveze to Izraelci, potem smo s Kristusom to vlogo prevzeli mi: Jezusova Cerkev. Navodilo, s katerim je Jezus v svet poslal svoje apostole, se tako nanaša na vse nas, kristjane. Mi smo njegove priče; mi smo oznanjevalci, ki naj bi s svojim življenjem pričali, da se je približalo nebeško kraljestvo. Pa je temu res tako? Lahko ljudje po nas, po naših besedah in dejanjih, po naših odločitvah in vrednotah za katere živimo, res spoznajo, da nam je Bog blizu? Kakor kdaj, kajne?

Ko se zavzemamo za pravičnost, ko ščitimo življenje, ko dostojanstvu človeka dajemo prednost pred koristmi močnih, ko ljudi vabimo k spravi, miru in odpuščanju, ko ljubimo: takrat smo res Kristusove priče v svetu. Sol zemlje in luč sveta. Ko nam za vse te vrednote ni mar, ko gledamo le na lastne koristi, ko skušamo bližnje izkoriščati za doseg sebičnih ciljev, ko živimo v laži, smo sol, ki se je spridila, pokvarila in svetu nismo sposobni dati ničesar, kar potrebuje, da bi bil boljši in bolj plemenit. Kako bomo sol in luč, če smo podlegli skušnjavam, ki jih ponuja svet in sami pogasili svojo svetlobo? Ne bo šlo.

Biti izvoljen rod in kraljevo duhovništvo, je mogoče le tako, da vseskozi preiskujemo, kaj Bog od nas pričakuje in kako želi, da se odločamo. Če se bomo prepustili vetrovom sveta, bomo izgubili pravo smer in kot Izraelci v stari zavezi, prejeli temu primerno plačilo: izgubili so svobodo in bili odpeljani v sužnost. Ne bodimo tako zelo prepričani, da se nam kaj takega ne more zgoditi. Konec koncev se je to morda že začelo dogajati. In še kako bomo morali biti pozorni, da ne bomo čez 500 let mi tisti, ob katerih se bo neka povsem nova civilizacija učila, kako ne smejo ravnati. Amen.